

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. М. Коцюбинського

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 57 (2473).

ВІВТОРОК, 9 ТРАВНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року

Ціна 2 коп.

Контрольний екземпляр

9 ТРАВНЯ РАДЯНСЬКИЙ НАРОД ЙОГО ЗБРОЙНІ СИЛИ УРОЧИСТО СВЯТКУЮТЬ 33-ю РІЧНИЦЮ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ. У ВДЯЧНІЙ ПАМ'ЯТІ ЛЮДСТВА ДЕНЬ 9 ТРАВНЯ 1945 РОКУ НАВІЧНО ЗБЕРЕЖЕТЬСЯ ЯК СИМВОЛ МОГУТНОСТІ І НЕПЕРЕМОЖНОСТІ НАШОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ВІТЧИЗНИ, МАСОВОГО ГЕРОЇЗМУ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ, ЙОГО БЕЗСМЕРТНОГО ТРУДОВОГО І РАТНОГО ПОДВИГУ.

ІЗНОВУ криляться знамена на твоїй вулиці, на святковій площі міста. Виходять сюди радісні матері з усміхненими дітьми. Виходимо ми, сини і онуки колишніх фронтовиків, щоб перед живими героями дати клятву на вірність Вітчизні. Щоб перед обелісками згадати полеглих у грізній битві з фашизмом. Посивілі ветерани згадують травень сорок п'ятого, згадують ту урочисту і радісну мить, коли над рейхстагом був піднятий прапор Перемоги. Згадують тих, хто давав їм наказ — перемогти і врятувати наші весни.

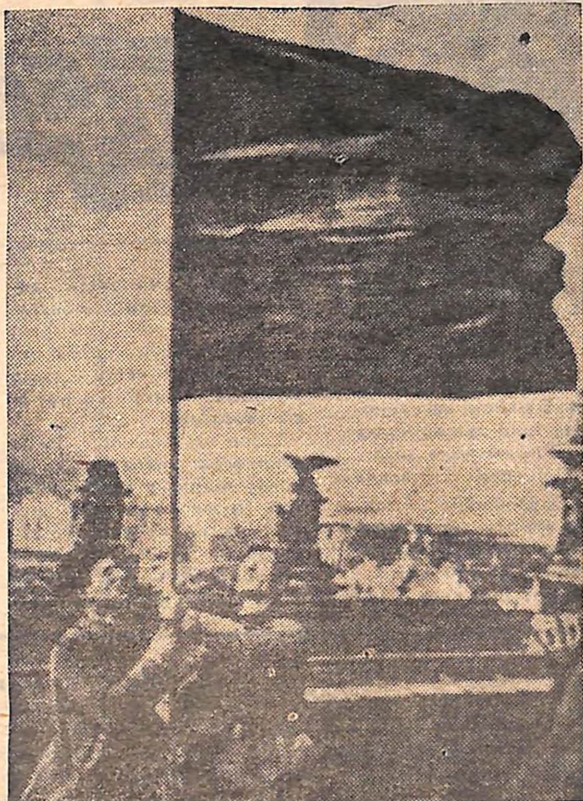
Вони виконали той наказ — з визвольними боями пройшли тисячі кілометрів і зберегли наше щастя. Ціною свого життя, ціною сотень сердець, що зупинились у полум'ї. Та ні — вони не зупинились. Вони паленіють, вони горять — вогнем нашої пам'яті.

У зажурі мати, яка не дочекалась свого сина з фронтових плацдармів. Вона підходить до обеліска і кладе квіти на теплий граніт. Її очі враз беруться світлом — жінка бачить щасливих онуків. Бо свято! Бо радість! Бо молодіє наш край! Так, то був «бой не ради слави, ради життя на землі».

Наші батьки передали синам естафету своєї слави, передали знамена. І наказали пам'ятати, якою була їхня юність. І ми живемо тією пам'яттю. Ми стоїмо на тих висотах, на які привели нас наші батьки — бережемо зоряні кордони Країни Рад і сіємо хліб, зводимо дім і прокладаємо БАМ — щоб ставала все могутішою наша Батьківщина, щоб світилися над нею зорі Миру. Ми пам'ятаємо — з горю і скорбот матерів, із сивини батька-фронтовика, із їхньої слави. Пам'ятатимемо вічно. Бо вічна слава звитязців, які йшли у травень 45-го.

Криляться знамена.

Світліє день — від золота орденів героїв-визволителів, від усміху дитини і щасливої матері. На радянській землі — велике свято — День Перемоги!

1945

СЛАВЕН ПОДВИГ У ВІКАХ!

В ДУСІ СПІВРОБІТНИЦТВА Й ДОВІР'Я

5 травня в резиденції Гімніх були продовжені розмови Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва з федеральним канцлером ФРН Г. Шмідтом. Відбувся обмін думками в питаннях міжнародної політики, які становлять взаємний інтерес, насамперед у питаннях, які стосуються загальноєвропейської безпеки і роззброєння, розрядки напруженості в Європі. Розмова проходила в дусі відвертості і взаємної поваги.

У той же день Л. І. Брежнєв дав у будинку урядових прийомів «Редут» сніданок, на якому були президент ФРН В. Шеєль і федеральний канцлер ФРН Г. Шмідт.

З промовами на сніданку виступили Л. І. Брежнєв і Г. Шмідт.

Промови Л. І. Брежнєва і Г. Шмідта присутні вислухали з великою увагою і зустріли оплесками.

Сніданок пройшов у дружній обстановці.

В другій половині дня Л. І. Брежнєв мав зустріч з головою соціал-демократичної партії Німеччини

Віллі Брандтом. У розмові, яка проходила в невимусненій, дружній атмосфері, було порушено ряд питань розвитку відносин між СРСР і ФРН, актуальних проблем міжнародної обстановки.

Л. І. Брежнєв мав розмову з головою Вільної демократичної партії, заступником федерального канцлера, міністром закордонних справ ФРН Г.-Д. Геншером, зустрівся з головою фракції соціал-демократичної партії Німеччини в Бундестагу Г. Венером і головою фракції вільної демократичної партії В. Мішніком.

Гамбург, 7 травня. (Спец. кор. ТАРС). Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв відбув сьогодні з Гамбурга в Москву.

Л. І. Брежнєв перебував у Федеративній Республіці Німеччини з офіційним візитом на запрошення президента ФРН В. Шеєля і федерального канцлера ФРН Г. Шмідта.

Разом з Л. І. Брежнєвим відбули супроводжуючі його в поїзді у ФРН член Політбюро ЦК КПРС,

міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР М. О. Тихонов, міністр зовнішньої торгівлі СРСР М. С. Патолічев, міністр Цивільної авіації СРСР Б. П. Бугаєв, помічники Генерального секретаря ЦК КПРС А. М. Александров і А. І. Блатов, заступники відділом ЦК КПРС Л. М. Замятін, заступник міністра закордонних справ СРСР А. Г. Ковальов.

На аеродромі, прикрашеному державними прапорами ФРН і СРСР, Л. І. Брежнєва проводжали федеральний канцлер ФРН Г. Шмідт, заступник федерального канцлера, міністр закордонних справ Г.-Д. Геншер, президент сенату і перший бургомістер Гамбурга Г.-У. Клозе, голова міських зборів депутатів Г. Дау, посол ФРН в СРСР Г.-Г. Вік, інші офіційні особи.

Були виконані державні гімни СРСР і ФРН.

Л. І. Брежнєв і Г. Шмідт обійшли стрій почесної варті.

Того ж дня Л. І. Брежнєв повернувся у Москву.

говорив про величезне враження, яке справив на учасників форуму Ленінського комсомолу виступ Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, про роботу з'їзду, про той дух твор-

чої діловитості і юного запалу, який панував протягом усіх днів роботи з'їзду. Особливе місце в розмові було відведено завданням по комуністичному вихованню молоді, намічених XVIII з'їздом ВЛКСМ.

НАДІНЬТЕ ОРДЕНИ!

ПЕРШИЙ — У БОЙКА

Зміна була як зміна. І день як день. Правда, не для всіх. Петро Бойко, скажімо, з'явився на роботу з чудовим настроєм. Хотів швидко пройти на своє робоче місце, та йому здалося, наче в цеху сьогодні не так, як завжди. І справді. Всі вже зібралися і, здається, когось чекали. «Знають», — майнула думка.

Чекали його. Ось вони, комсорг бригади Василь Мицкан, Валентина Мицкан, Олена Шоколова, Люба Чорноморченко.

— Вітаємо, бригадире! — обступили. Тиснуть руки, поплескують по плечу. І начальник цеху тут. Петрові хотілося сказати всім оцим людям, що то не тільки його заслуга, не тільки його нагородили орденом Трудової Слави III ступеня, що уряд помітив роботу всього колективу, що нагорода — то аванс усьому колективу на майбутнє. І ще багато чого хотів сказати

Петро Бойко, вирубник, бригадир цеху № 2 Кіровоградської взуттєвої фабрики. Та десь поділися слова, і він, зворушений, у відповідь сказав тільки: «Спасибі, друзі».

Перший комсомольський орден на фабриці. Подія? Так! Що він у Петра Бойка — випадковість? Ні, скоріше закономірність.

Перший орден — подія. Бригадир радо вітали з нагоди опублікування в пресі Указу про його нагородження, а подружжю Мицканів вручили посвідчення ударника комуністичної праці. Тепер усі в бригаді носять це почесне звання.

Отже, у членів бригади Бойка того дня, 19 квітня, точніше, того ранку, а це була звичайна середа, перед початком зміни був чудовий настрій. Тому й працювалося з піднесенням.

ЗУСТРІЧ ІЗ ДЕЛЕГАТОМ

У День преси, 5 травня, із журналістами обласної молодіжної газети «Молодий комуніст» зустрівся делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ перший секретар обкому комсомолу Олексій Скічко. Гість редакції

У солдатській шинелі фронтовими дорогами Великої Вітчизняної війни пройшла молодість ваших батьків. Це був справді «бой не ради слави, ради життя на землі».

(З промови Л. І. Брежнєва на XVIII з'їзді ВЛКСМ).

автоматників, цеп за цепом, ішов у психічну атаку. Перший ряд на ходу вів вогонь розривними кулями.

— Вони п'яні! — вигукнув Григор'єв. — Та ми зараз дамо цим паразитам можливість стати тверезими.

Фашисти йшли впевнено. Вони розраховували одним ударом знищити радянський десант. Коли до них лишилося 100—120 метрів, Григор'єв пустив червону ракету. І вогонь танкових кулеметів, автоматів і мінометів збив увесь запал гітлерівців. Стогін, крики. Частина ворожих солдатів кинулася до нашої траншеї, інші залягли і відкрили вогонь. І в цю мить міномети Кириленка відкрили вогонь по другому цепу, завдаючи йому втрат. А фашистів, які рвалися до траншеї, було знищено ручними гранатами.

Раз по раз атаки оживали. І тоді мінометники Кириленка вдавалися до хитрощів. Знаючи, що конструкція мінометів не дає змоги вести вогонь на таку близьку відстань, вони йшли на неможливе — підтримували під час бою стволі руками, надаючи їм найбільшого кута підйому.

Міни Василя Кириленка переслідували ворога аж до траншеї. Відвойований гвардійця-

ми клопоть землі на остро-ві послужив плацдармом для наступу основних сил дивізії.

А потім — до Праги. І знову мінометники відбивали атаки гітлерівців. Комсорг батальйону гвардії молодший сержант Кириленко повсякчас був на передньому краї.

7 травня, Каленфурт. Чекали резерву, але його не прислали. Кириленко непомітно підбирався до позицій танкових кулеметів гітлерівців і відкривав вогонь то з однієї точки, то з іншої. Знищив 53 гітлерівців. На допомогу комсоргові прийшли гвардії сержант Опентанний та гвардії рядові Семенюк і Тіора.

— Всіх офіцерів роти виведено зі строю.

Комсомольський ватажок знову приймає правильне рішення — підняти особовий склад роти в атаку.

Восьмого травня Кириленко і його бойові друзі визволяли Моравські-Крумлов, Мирослав і Зноймо. Чехи радісно зустрічали визволителів...

...І ось він приїхав у свою частину, щоб згадати травень 1945-го. На його грудях — три найвищі солдатські нагороди — три ордени Слави.

Г. АНДРЕЄВ,
полковник у відставці.

ПЕРША МЕДАЛЬ ІВАНА КАЛИНЬКА

лише на смерть, з кожним днем збільшуючи свій рахунок помсти.

...Дві наші роти розташувалися у лісі. Самохідні гармати противника обійшли ліс і, наближаючись до стану радянських бійців з тилу, відкрили вогонь. У той же момент пішла в атаку ворожа піхота.

Становище було напруженим, але Іван Калинько, як і решта бійців, не поступився. Він припав до танкового кулемета і, підпустивши німців на близьку відстань, послав одну чергу за одною. Від влучного вогню гітлерівці падали, як снопи. Невдовзі їхня атака захлинулася. Тоді наші підрозділи пішли в наступ. Попереду з автоматом у руках біг Іван Калинько, кличучи своїх бойових друзів на подвиги, на остаточний розгром ворога.

Цього воїстину безстрашного бійця нагороджено медаллю «За відвагу». Він має три поранення.

— Кров моя не дарма пролита, — з гордістю каже Іван Калинько. — Ворога розбито. Ми перемогли!

Іще фотокопія — подяк Верховного Головнокомандуючого: за взяття міст Хаммерштайна, Руммельсбурга, Кезліна, Кельберга, Гдині, Штральзунда, острова Ругена, за відмінні бойові дії проти німецько-фашистських загарбників у період Великої Вітчизняної війни.

Ось із якими реліквіями повернувся до рідного дому рядовий Іван Калинько.

До портрета людини, яка не знала війни

ТРИВАЄ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КОНКУРС НА КРАЩИЙ ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ ТВІР ПРО МОЛОДОГО СУЧАСНИКА, ПРИСВЯЧЕНИЙ 60-РІЧЧЮ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ.

ля і поради. Пам'ятає те пануття завжди. Може, тому їй пощастило стати хорошою співачкою. Вона — солістка вокального ансамблю «Степівчанка». У неї нагороди з республіканських і всесоюзних фестивалів народної творчості — почесні грамоти, дипломи перших ступенів. Вона — лауреат обласного фестивалю комсомольської пісні. Її голос лунав у столичному палаці «Україна», вона співала для кораблів Миколаєва. Періодично виступала разом зі своїм чоловіком у складі естрадного ансамблю клубу держторгівлі. Та перший учитель, зустрівши її, радів передусім одному — він дізнався, що Наталя на фестивальному конкурсі в Ми-

кошаєві отримала спеціальний приз — за чарівність. Коли вона виконала там пісню Михайла Потьомкіна «Наташка», їй піднесли велику корзину з карамельками. І на республіканському студентському фестивалі в Києві теж спеціальний приз — за чарівність. Наталя спінала «Наташку»:

Я сморю с улыбой
На носички-крылья,
В детстве мне не снились
Ночью сны такие.
Мне не снились снази,
Снились норма хлеба
И большие бомбы,
Что летели с неба.
Опаски, бурхливі й тривалі. Виходила на сцену вдаре. І її «Наташка» зачаровувала людей:
Сбито одягло, сломаны подушки,
Пусть она не знает,
Как грохочут пушки.
Пусть мою Наташку
Мир встречает лаской.
И пусть самым страшным
В жизни будут снази.

У першому ряду сидів поєсвілий ветеран і розчулено плакав. А потім вийшов за куліси і сказав співачці: — Спасибі тобі, дочко, за таку любов. Твоя «Наташка» будить нашу пам'ять. І ми, з незачисленими ранами, ослабленими роками і горем, знову стаємо мішинами, щоб захистити казку.

Співаючи з Кіровограда дозволили виконувати свою пісню втретє, хоча це був не звичайний концерт, а конкурс.

І тепер, коли вона майже щотижня виступає на сцені перед студентами, робітниками, перед молоддю міста і області, їй пророчать: — Ти будеш професійною співачкою. Ти вже артистка.

А вона своє: — Я повинна бути вчителькою. Це — найперше для мене. І не тільки тому, що зобов'язана, бо держави витрачає на мене щороку по дві тисячі карбованців. Я маю навчити дітей пізнати і полюбити красу. І якщо в цьому мені поталанило, вони виростуть красивими душою і серцем. То буде моє найбільше щастя.

А як же пісня? Ні, вона її теж не зрадить. Бо вже зрідилася з нею. І то її любов, її диво.

Ось Лоскова їде далеко за місто, на іподром, зустрічається з досвідченими жокеями, сідає на розпашілого гризана і мчить назустріч пружним вітрам. Навперейм їй — голоси степу. Співають небо, вітри. А вона мчить, хмеліючи в цьому грівлі. Бо співати — то для неї робота, а тут, на іподромі, в степу, — якраз та пауза, якою Лоскова зарівнює віллі від роботи хвилі.

Після тренувань вона стіпає приборканим мустангом і притише-но їде трав'янистою стежкою. І з полів зникає геть печаль, і на серці розтає тривога. У житті у тебе лише даль. Певна сподівана людська дорога. То пісня для тебе. Для степу. М'яке й чисте, прозоре й чарівне сопрано, мов молодий жайвір над живим настроєм свої срібні струни,

Тільки любов

Мудрець сказав:
«Спитай людину про те, що вона любить, і ти дізнаєшся, хто вона».

Я не питаю. Хочу пізнати сам, що для неї близьке. Ось вона міркує про того, хто для неї наймиліший:

— Краса і добрість ідуть поруч, і якщо вони є у тебе — ти мій друг. Тільки будь справжнім, не фальшивим. Хай у чомусь не таким, як хогів би, але самим собою.

А далі про благородство:

— Якщо ти чесний, сміливий і принциповий, то ще й гуманний май. Але цього мало. Стань вище дрібниць. Хтось тебе зачепив трошки за болюче, а ти стерпи і роби своє, краще, ніж той, хто завдав тобі маленької кривди. І ти підіймешся над злом, бо не знаєш почуття помсти. Дон Кіхот — ось де виїснені людського благородства. Але геть його печаль...

І раптом несподіване:

— Я люблю, коли красиво працює швачка. Тоді й те, що вона робить, буде гарним. Так і в кожній справі. І нам, майбутнім педагогам, треба теж робити все красиво. Кажуть, найважче виховувати підлітків. А якщо до них із добром та красою, без фальші, щиро, по-справжньому — як Макаренко і Сухомлинський? Ось музика. Я не вірю, щоб отой невправний хлопчик та був байдужим, коли звучить Паганіні. Тільки ж треба навчити хлопця слухати таке диво, слухати і пізнавати.

Ось вона виходить на сцену і починає «Пісню о солдате»:

Посмотри же, солдат,
Это юность твоя.
Умогили солдатской
Стоят сыновья.
Так о чем же
Ты думаешь, старый солдат,
Или сердце болит,
Или раны горят?

Вона сюди, до людей у залі, з таким душевним трепетом, з такою сердечністю і тривогою, з такою ніжністю, що її голос, спливаючи на мелодії пісні, торкається найпотаємніших струн людських почуттів. Чисте, прозоре, світле сопрано володіє всім залом. І нема байдужих. І нема притихлих серцем і душою, бо це справжня пісня, це справжня музика...

Вона любить Гарсія Лорку — за його сонячну й дзвінку поезію, бо то для неї теж як пісня.

А Вінсент ван Гог?

— Ось такі художники народжують радість. Непрактичний, бідний, голодний, але з фантастичною вірою в прекрасне майбутнє людей праці, яка давала йому патхнення і снагу для творчості. Ось де віддається справі, яку любиш над усе.

І вона старається теж увійти в такий світ.

Коли це почалося? Та, мабуть, іще тоді, коли вчилася в середній школі № 6 м. Кіровограда, коли вперше прийшла на урок співу, і її вчитель Олександр Миколайович Шефлер розчував зі своїми вихованцями піонерську пісню. Тоді він зауважив:

— Якщо ви залишили в серці хоч краплину байдужості і починаєте співати, то знайте — краси не буде. Ви просто кричатимете.

І тепер, коли вже стала студенткою музично-педагогічного факультету педагогічного інституту, Наталя Лоскова цілком переконана в тому твердженні свого першого вчите-

...Я хочу, щоб раділи люди.
...Перед початком репетиції в клубі вона розповідала друзям про Дмитра Кабалевського. Про його пісні, симфонії, опери. Раптом згадала «Реквієм», написаний разом з Робертом Рождественським:

Слушайте!
Это мы говорим,
мертвые...
Слушайте!
Распахните глаза.
Слушайте до конца...
...Мы забыли.
Нам пахнут цветы,
Нам шумят тополя.
Мы и землю забыли.
Какой она стала,
земля?

І своє:

— «Слушайте!» — це найбільша глибока скорботи. Але є епізод — «Наши дети» — то вершина світла. Печаль і світло. Але тема світла підіймається вище:

— Эта песня
о солнечном свете,
о солнце в груди...
Але є вимога, є тихе прохання:

...О тех,
кто уже не придет никогда, —
заклинаю, —
помните!
І ніби переживши всі скорботи і горе, ця молода співачка гордо виходить на сцену, і з суворого титмі доноситься її голос: «Помните!». Пам'яті наших будьте достойні!.. Убейте войну!.. Прокляните войну!..»

Почалась репетиція. Власне, вона вже продовжувалася, бо початком були слова солістки ансамблю, які створили потрібний настрій.

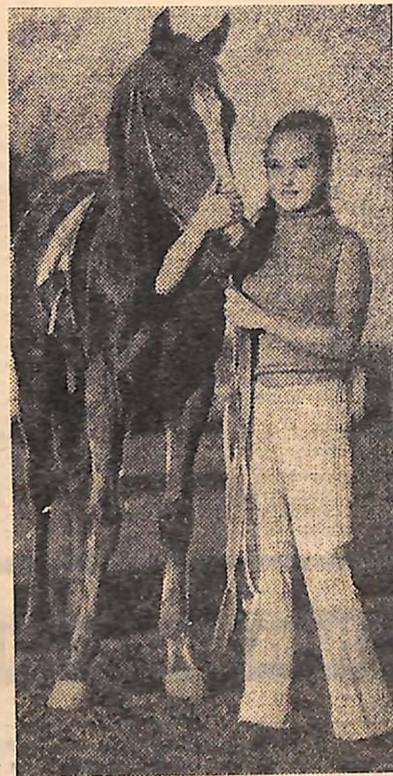
То, что отцы не допели, —
Мы допоем!
То, что отцы не построили, —
Мы построим!

Гриміли і плакали струни, гриміли барабани, литаври. Тільки не було вогню і клубів диму.

У залі світліло:
— Именем солнца,
именем Родины

Клятву даем...
...Радий батько її — щаслива його донька, яка не знає лихоліть війни. І перша її пісня на День Перемоги — «Пісня о солдате»...

М. ШЕВЧУК.

На фото: вгорі — Н. ЛОСКОВА після концерту; внизу — на іподромі.

Фото В. ГРИБА.

Це донесення з Петрівського районного штабу експедиції:

«Іван Григорович Калинько після визволення Петрового пішов на фронт. Уперше вступив у бій на території нашого району під селом Малинською. Воював у складі 223-ї стрілецької дивізії. В комсомол вступив у вересні 1944 року, комсомольський квиток № 21749198. Його обрали комсоргом 1-ї кулеметної роти, потім — заступником комсорга батальйону. Воював до 6 травня 1945 року. Тричі поранений. Після війни працював завідувачем свинофермою, обліковцем, заступником керуючого відділом. З 1974 року на пенсії, живе в селі Новомануйлівці».

До цього додамо фотокопію вирізки з фронтової газети. Над портретом Івана Калинька слова: «Богатир землі російської». А нижче — розповідь про нього:

«Ось він — богатир землі російської, полум'яний патріот нашої Батьківщини, ряний Іван Калинько. Він зовсім молодий, але з великою мужністю, відвагою і червоноармійською вдачу. Вороги боялися його влучного вогню, його стрімкості і грізного гніву в атаці. Богатир бив їх

ЗВІТЯЖНІ ЛЕНІНА СОЛДАТИ

Ми вірили, що буде перемога,
І в ту неділю,

в ранок той, коли
В прозорі тишу неба голубого
Хрестато-чорні

яструби вилетіли,
Ми вірили у радість перемоги
І в перші дні,

що розстріляв їх кат,
Ми, залишивши батиківські пороги,
Без виклику

ішли у військкомат...
Ми вірили й тоді у перемогу,
Коли свистіли

кулі нам услід,
А бомбами подзьобані дороги
Уже до Волги

нас вели — на схід.
У дійсність віру ми перетворили,
За Сталінградом —

Курськ,
Орел,
Донбас...

Шодня в боях ми гартували сили,
І ось Дніпро

уже стрічає нас.
І Придніпров'я, і стрімкі Карпати,
Міста і села

в поросі руїн.
І ми, звітяжні Леніна солдати,
Бступаємо

в задимлений Берлін...
Так ось вона, Велика Перемога!
Чорніє хмури лівнище —

рейхстаг.
Вгорі ж, у сяйві неба голубого,
Горить червоно

зореносний стяг.
...О, ні, не всі вернулися ми додому.
О, скільки славних друзів полягло!

Вони воскресли в бронзі й без утоми
Стаять на варті миру.
Мов крило,

Тріпоче плац-палатка за плечима.
Солдат радянський пригортає дитя...

Вдівляйся, плането, чистими очима
У постать воїна —

надію на життя!
Наум ДОБРИН,
учасник Великої Вітчизняної
війни, член обласного літоб'єд-
нання.

НЕЗАБУТНЄ

Всвір пісню випітає у перше бузкове
цвітіння,

І над містом уже опускаються
стомлені сні.

Іх сьогодні тривожать незримі
задумливі тіні,

Що на мить повернулися з тієї
лункої весни...

День згасає позові яскраво-багряним
тюльпаном,

Дець, урочний той день — на червоному
дівному тлі.

А коли над землею зажевриє лагідний
ранок,

Буде мир на землі, на пораненій
лихом землі.

І сплетуться грім в переможно-
дзвінкому салюті,

І відійде в історію ця ненависна
війна.

Може, з часом нещастя людей
будуть ними забути,

Щастя їм роздає голубині осяйна.
На весь зріст, на весь світ встане

День Перемоги.
Буде сонце в безмежному небі ярить.

Вистелятиме доля їм радісним
вруном дороги,

І тепло дружніх усмішок щедрістю
буде їх гріть...

Як тримає ця дівчина бабусину руку,
Залишає бузок там, де Вічний палає

вогонь.
Ще вона не збагне того тихого,
тихого смутку,

Відчуваючи ніжність бабусиних
рідних долонь.

Ніч в бузкове цвітіння зажуру
далеку випітає,

Заколісане місто поринуло
в зоряні сні.

Ти не спиш, ти пожевлі листи
все читаєш.

Батка ждали з війни...
Біш загинув тієї весни.

НАТАЛЯ КЛЮВАНА.

А ДОЩУ НЕ БУДЕ...

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Кіровоградці приїхали до Чернівців літними. Маючи у своєму активі шість перемог, одну нічию і одну поразку. Господарі, які в попередньому турі виграли з рахунком 2:0 у черкаського «Дніпра», з десятима очками і маючи одну зустріч у запасі, посідали шостий рядок. Початок матчу обидві команди провели обережно. Щоправда, територіальна перевага була на боці «Зірки». Буковинці не погано організували оборону, розставивши «сторожові пости» на головних напрямках атакі гостей. Перший тайм не приніс успіху жодному клубу.

Після відпочинку гра по-навішала. У обох командах була нагода змінити результат. Раніше її використали чернівчани, футболісти. Гол вони забили, скориставшись з позицій.

19.00 — Вісті. 19.30 — Вірші молдавських поетів. 19.55 — «Золотий гаччик». Вистава. (В перерві: 20.45 — «На добраніч, діти!», 21.00 — «Час»). 22.10 — Гандбол: «Спартак» (Київ) — «Спартак» (Київ). Ініцій. В перерві — новини.

П'ЯТНИЦЯ

12 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Вперед, хлопчати!». 9.55 — Телефільм «Як вирвати зуб у нити». 11.15 — Концерт. 11.40 — «Шкільний скрап». Російська література. 10-й клас. 12.10 — Теленаріс «Най сучасніші». 15.00 — Док. телефільм телестудії країни. 16.00 — Концерт. 16.30 — «Шахова школа». 17.00 — «П'ятирічка» ефетивності і якості. 17.30 — Для юнацтва. «Орієнтир». 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.10 — «Доброго вам здоров'я». (К-д). 18.40 — «Партійне життя». «За «крутим столом» — пропаганда». (К-д). 19.00 — Чемпіонат світу з хокею: матч учасників фінальної групи. (П'ята). 21.15 — «Час». 21.45 — «Мелодії і ритми зарубіжної естради». 22.30 — Чемпіонат світу з хокею. В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Нопелюшка». Лялькова вистава. 11.00 — Новини. 11.15 — «Російський романс». 16.30 — «Пароль і москвичі». 17.30 — «Відгукніться, сурмачі!». 18.00 — Фільм-концерт «Інтермедіо». 18.30 — «Юні художники до XI Весняного фестивалю молоді і студентів». 19.00 — Вісті. 19.30 — «На лапах республіки». 19.45 — «Ділові особи та виконавці». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.15 — «Час». 21.45 — Фільм «В день весілля». По закінченні — новини.

ЧЕТВЕР

11 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — Фільм «За все в одвіті». 10.25 — «Клуб кінополювання». 15.00 — Док. телефільм «Траса». 15.30 — О. Твардовський «Василь Тьоркін». 16.00 — «Робітничі гарантії москвичів». 16.30 — «Зустріч червоних слідопитів з дівчиною Героєм Радянського Союзу О. Ф. Федоровим. 17.10 — Народні мелодії. 17.30 — «Тейніський університет мільйонів». 18.00 — Новини. 18.15 — Програма телебачення Чехословаччини Соціалістичної Республіки. До 33-ї річниці визволення Чехословаччини від фашистських загарбників. 21.00 — «Час». 21.30 — «Вечір поезії Р. Казанової в концертній студії Останкіно». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.45 — «Республіканська фізико-математична школа». 17.15 — «Золоті Зірки України». Кінонаріс. 17.30 — Док. телефільм. 18.00 — «Ми — інтернаціоналісти». 18.15 — «Пісні сонячної Молдавії». 18.50 — «Знай, люби, бере-

«Сурми славлять Перемогу». Концерт. 12.10 — «Слава солдатецька». 13.10 — «Хай завжди буде сонце!» Концерт. 13.40 — Телефільм «На все життя, що залишилось». 3 і 4 серії. 15.55 — Концерт ансамблю пісні і танцю Західного прикарпатського округу. 16.55 — «Урок мужності». 17.40 — Фільм-концерт «За співацькі, вперед». 18.15 — Вісті. 18.50 — «Світлі пам'яті загиблих у боротьбі проти фашизму». Хвилина мовчанія. 19.10 — «Симфонічна музика». 19.15 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Зеніт» (Ленінград). 21.00 — «Час». 21.45 — «Наша біографія. Рік 1945». 22.45 — «Вечірня музична пошта». По закінченні — новини.

СЕРЕДА

10 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастика. 9.10 — Фільм «Перший день миру». 10.40 — «У світі тварин». 11.40 — «Шкільний скрап». 10 клас. Суспільствознавство. 13.00 — «Твій труд — твоя висота». Кінопрограма. 15.45 — «Тварини О. Гончара». 16.15 — «Винахідники». 16.45 — И. Гайдн. Концерт віолончелі з оркестром. 17.15 — «Один за всіх, усі за одного». 18.00 — Новини. 18.15 — «Подвиг». 19.00 — Чемпіонат світу з хокею: матч учасників фінальної групи. (П'ята). В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Чемпіонат світу з хокею: матч учасників фінальної групи. (П'ята). В перерві — новини.

ВІВТОРОК

9 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Ніхто не забутий і ніщо не забуте». Вірші радянських поетів у виконанні школярів. 9.25 — «Творчість народів світу». 9.55 — «Хлопці справжні». 10.25 — Гра зразково-показовий духовий оркестр. 10.55 — «Документальний скрап». 11.55 — «Телесвіт для дітей». «Толі веселі зміни». Фільм з 13.00 — «Сьогодні — свято Перемоги». Виступ першого заступника міністра оборони СРСР, Маршала Радянського Союзу С. Л. Соколова. 13.15 — Концерт двічі Червонопрапорного імені Александрова ансамблю пісні і танцю Радянської Армії. 14.03 — Фільм. 15.05 — Чемпіонат світу з боксу. 16.35 — Кіноопелля «Визволення». Фільм 4. «Вітва за Берлін». 18.00 — Новини. 18.20 — «Заради життя на землі». Поетична композиція. 18.50 — «Світлі пам'яті загиблих у боротьбі проти фашизму». Хвилина мовчанія. 19.10 — П. Чайковський. Концерт для скрипки з оркестром. 19.40 — Кіноопелля «Визволення». Фільм 5. «Останній штурм». 21.00 — «Час». 21.45 — «Святоковий вечір в концертній студії в Останкіно, присвячений Дню Перемоги. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Музичний фільм «Пісня, обпалена війною». 10.50 — «Безсмертні герої». 11.40 —

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.